

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117211069
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6117211069.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Lucie Mizerovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpeného splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ Mgr. P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., 2/ neb. Mgr. U. F., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom Y. M. XXXX/XX, S., 3/ Ing. P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ulica D. U. XXXX/XX, S., zastúpený splnomocnencom: HARŠÁNY advokáti, s.r.o., so sídlom Hlavná 31/15, Trnava, IČO: 50 481 355, 4/ Ing. F. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XXX/X, N., zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária MCL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 50 074 369, o zaplatenie 200.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 2. júla 2019 č.k. 28Cb/50/2018-1133 voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13,30 % ročne zo sumy 200.000 eur od 12.3.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/ až 4/ zaniká do poskytnutej výšky plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných 1/ až 4/; výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti úrokov z omeškania voči žalovanému 3/ zamietol; výrokom III. uložil žalovanému 3/ povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne so žalovanými 1/, 2/ a 4/ žalobcovi trovy konania vzniknuté do vydania platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Up/35/2017 z 9.5.2017 v rozsahu 13,88 %, ďalej uložil žalovanému 3/ povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne so žalovaným 4/ žalobcovi trovy konania vzniknuté po vydaní platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Up/35/2017 z 9.5.2017 do vydania čiastočného rozsudku č. k. 28Cb/50/2018-1024 z 21.2.2019 v rozsahu 13,88 % a zároveň uložil žalovanému 3/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vzniknuté po vydaní čiastočného rozsudku č. k. 28Cb/50/2018-1024 z 21.2.2019 v rozsahu 13,88 %.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 261 ods. 6 písm. d/, ods. 7, § 497, § 303, § 304 ods. 1, § 306 ods. 1, § 310, § 369 ods. 1, § 392 ods. 1, 2, § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 37 ods. 1, § 39, § 49a, § 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“).

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným upomínaciemu súdu dňa 11.4.2017, domáhal voči žalovaným 1/ až 4/ ako ručiteľom zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 16Up/35/2017 z 9.5.2017, ktorým žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel a žalovaných 1/ až 4/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom. Predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanému 1/ dňa 15.6.2017 a voči žalovanému 2/ dňa 14.6.2017. Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému 3/ do vlastných rúk a žalovaný 4/ podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor. O nároku žalobcu voči žalovanému 4/ rozhodol súd čiastočným rozsudkom č.k. 28Cb/50/2018-1024 z 21.2.2019. Predmetom konania zostal nárok žalobcu voči žalovanému 3/.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami vznikol obchodnoprávny záväzkový vzťah na základe zmluvy o kontokorentnom úvere z 10.1.2008 (č.l. 165 spisu) v znení jej dodatkov č. 1 až 9, uzatvorenej podľa § 497 a nasl. ObZ, na základe ktorej žalobca (resp. jeho právny predchodca) poskytol dlžníkovi - spoločnosti AD TEAM s.r.o. kontokorentný úver formou čerpania finančných prostriedkov na účte do výšky povoleného debetu a dlžník bol oprávnený kontokorent opakovane používať a splácať do povolenej výšky až do konečnej doby splatnosti. V zmysle dodatku č. 7 k zmluve o kontokorentnom úvere z 24.3.2011 (č.l. 178 spisu) došlo k navýšeniu úverového rámca na sumu 800.000 eur a v zmysle dodatku č. 9 k zmluve o kontokorentnom úvere z 11.3.2013 (č.l. 182 spisu) bola predĺžená lehota splatnosti poskytnutého kontokorentného úveru do 10.4.2013. V danom prípade išlo medzi žalobcom a dlžníkom o obchodnoprávny vzťah (tzv. absolútny obchod), pretože sa týkal zmluvného vzťahu v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) ObZ.

5. Podľa tvrdenia žalobcu uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 36K/35/2015 z 9.12.2015 (zverejneným v obchodnom vestníku dňa 18.12.2015) bol na majetok dlžníka - spoločnosti AD TEAM s.r.o. vyhlásený konkurz. Pohľadávka žalobcu bola v konkurznom konaní správcom zistená v prihlásenom rozsahu a ku dňu vyhlásenia konkurzu predstavovala sumu vo výške 1.010.304,22 eura (titulom istiny 786.969,11 eura, úrokov 15.370,05 eura a úrokov z omeškania 207.965,06 eura), pričom žalobca si v tomto súdnom konaní uplatnil nárok na zaplata istiny úverovej pohľadávky iba vo výške 200.000 eur. Z predložených výpisov z kontokorentného účtu spoločnosti AD TEAM s.r.o. mal súd za preukázané, že k načerpaniu úverovej sumy až do výšky 800.000 eur došlo. Podľa výpisu z účtu ku dňu 30.4.2013 (č.l. 496 spisu) nesplatená výška kontokorentného úveru predstavovala 786.230,39 eura, pričom z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by zo strany dlžníka AD TEAM s.r.o., resp. žalovaných k úhrade dlžnej sumy (alebo jej časti) došlo. Zo správy o stave konkurzu z 12.4.2019 (č.l. 1076 spisu) vyplynulo, že v konkurznom konaní na majetok úpadcu - spoločnosti AD TEAM, s.r.o. bola dňa 14.3.2017 poukázaná zabezpečenému konkurznému veriteľovi (žalobcovi) suma 234.359,06 eura a neuspokojená pohľadávka konkurzného veriteľa predstavovala sumu 775.945,16 eura. Súd v tejto súvislosti podotkol, že hoci k čiastočnej úhrade dlžnej sumy zo strany pôvodného dlžníka došlo, nemá to vplyv na subsidiárnu povinnosť žalovaného 3/ plniť dlh voči žalobcovi, pretože je rozsudkom zaviazaný na úhradu dlhu len v rozsahu, v ktorom nedošlo k plneniu zo strany ostatných žalovaných a naopak. Zároveň žalovaná suma 200.000 eur predstavuje len časť dlhovanej úverovej sumy a aj po poukázaní výťažku zo speňaženia oddelenej podstaty v konkurznom konaní zostala neuhradená suma 775.945,16 eura.

6. Po uzavretí zmluvy o kontokorentnom úvere, žalovaný 3/ (spoločne so ostatnými žalovanými) sa podpísaním Vyhlásenia ručiteľa č. 4210245805 z 24.3.2011 v znení jeho dodatku č. 1 z 11.3.2013 zaviazal, že ako ručiteľ uhradí pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 z 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nesplatí svoj splatný záväzok.

7. Súd prvej inštancie ďalej vo všeobecnosti uviedol, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, preto sa strany budú v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka, riadiť Obchodným zákonníkom. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2010, sp. zn. 5 Obo 12/2010). Právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 ObZ) zo zákona reprezentujú doktrinálnu kategóriu tzv. „absolútnych obchodov“. Jej rozhodujúcim znakom je forma (typ) vzťahu, nie jeho subjekty. Nevyžaduje

sa teda, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. Súčasne platí, že ustanovenie § 261 ods. 7 ObZ výslovne stanovuje pravidlo, že akcesorické záväzky, teda jednotlivé zabezpečujúce prostriedky (vrátane ručenia) sledujú právny režim hlavného záväzku. To znamená, že v prípade záväzkových vzťahov vymedzených v § 261 ods. 1 až 6 ObZ, ak ide o záväzok zabezpečujúci ich plnenie, takýto záväzok vždy podlieha režimu ObZ, a to bez ohľadu na to, či zabezpečuje záväzok povahy relatívnej alebo povahy absolútnej.

8. Obchodný zákonník obsahuje osobitnú komplexnú úpravu ručenia ako zabezpečovacieho inštitútu v obchodnoprávných vzťahoch, preto sa právna úprava Občianskeho zákonníka pre obchodné záväzkové vzťahy nepoužije. Ide o kogentné ustanovenie bez možnosti odlišnej úpravy zmluvných strán. Ručenie má akcesorický a subsidiárny charakter. Záväzok ručiteľa voči veriteľovi vznikajúci z titulu ručenia je vo vzťahu k hlavnému obligačnému vzťahu existujúcemu medzi veriteľom a dlžníkom vzťahom akcesorickým. Akcesorita ručenia znamená, že medzi veriteľom a dlžníkom z hlavného záväzkového vzťahu nejde o spoludlžnícky vzťah, ale že ručiteľ je iba v postavení vedľajšieho dlžníka. Akcesorita vyjadruje závislosť zabezpečovacieho záväzku na záväzku hlavnom, teda znamená, že vznik a trvanie zabezpečovaného záväzku je priamo podmienené existenciou hlavného (zaisťovaného) záväzku.

9. Vyhlásenie ručiteľa musí v zmysle platnej právnej úpravy spĺňať formálne aj obsahové náležitosti, pričom z hľadiska formy musí byť dodržaná písomná forma a z hľadiska obsahu musí vyhlásenie obsahovať určenie dlžníka, veriteľa a ručiteľa tak, aby nevznikla pochybnosť, o ktoré osoby ide. Z ručiteľského vyhlásenia musí byť tiež zrejmé, o aký záväzok ide, teda ktorý záväzok má byť zabezpečený ručením. Dôležitá je jeho presná identifikácia z hľadiska určitosť zabezpečovaného záväzku, t.j. špecifikácia čo do rozsahu (výšky pohľadávky), obsahu (stanovenie konkrétnych práv a povinností zmluvných strán), ako aj právneho dôvodu (napríklad úver). Môže ísť pritom o rôzne spôsoby identifikácie, napríklad konkrétnym určením výšky záväzku, za ktorý sa ručenie preberá, prípadne odkazom na zmluvu alebo inú listinu, v ktorej je záväzok jednoznačne identifikovaný. Z ustanovenia § 303 ObZ nevyplýva, aby ručiteľ vo svojom vyhlásení špecifikoval rozsah ručenia, preto ak sa tak nestane, predpokladá sa, že sa ručiteľ zaručuje za celý záväzok. Ak by takýto úmysel ručiteľ nemal, musí vo vyhlásení stanoviť, za akú časť záväzku ručí.

10. K ručiteľskému záväzku jedného z manželov nie je potrebný súhlas druhého manžela. Prevzatím ručiteľského záväzku jedným z manželov nevzniká spoločný ručiteľský záväzok obidvoch manželov (R 61/1973). Vychádzajúc z ustálenej judikatúry a rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ktorej zásadnú zmenu v danej otázke nepriniesol ani nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010 (ktorým žalovaný 3/ neopodstatnene argumentoval, pretože jeho závery v tomto spore nemožno bez ďalšieho aplikovať), považoval súd prvej inštancie za udržateľný taký výklad ust. § 145 OZ, podľa ktorého ručiteľské vyhlásenie urobené len jedným z manželov sa bezprostredne nedotýka predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ručenie jedného z manželov za záväzky tretej osoby tak nie je právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí manželov a aplikácia ustanovenia § 145 OZ je v tomto prípade vylúčená (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/668/2015 z 30.5.2017).

11. Ručiteľské vyhlásenie žalovaného 3/ v znení jeho dodatku č. 1 podľa súdu prvej inštancie spĺňalo formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu. Ručenie žalovaného 3/ odkazovalo špecificky na konkrétnu úverovú zmluvu, a to v rozsahu čísla, dátumu aj uzavretia výšky poskytnutých prostriedkov a záväzok žalovaného 3/ ako ručiteľa bol v predmetnom vyhlásení dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený.

12. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal vznesenou námietkou premičania a dospel k záveru, že táto nebola dôvodná s poukazom na ust. § 310, § 392 ods. 2 a § 397 ObZ. Splatnosť pohľadávky žalobcu voči žalovanému 3/ ako ručiteľovi nastala v zmysle čl. II bod 1 dodatku č. 1 ručiteľského vyhlásenia po uplynutí 7 kalendárnych dní od doručenia výzvy, v danom prípade 7 dní od doručenia žaloby žalovanému 3/, t.j. odo dňa 12.3.2019. Okrem toho konečná splatnosť kontokorentného úveru bola dohodnutá v zmysle dodatku č. 9 zmluvy o kontokorentnom úvere (č.l. 182 spisu) na deň 10.4.2013. Premičacia doba veriteľa uplatniť si pohľadávku voči dlžníkovi (spoločnosti AD Team s.r.o.) teda začala plynúť dňa 11.4.2013. Žalobca si uplatnil svoju pohľadávku voči dlžníkovi prihláškou v konkurznom konaní vedenom na majetok dlžníka na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36K/25/2015, ktorá bola správcovi doručená dňa 29.1.2016 a nebola popretá ani v časti (vrátane vymáhateľnosti). Všeobecná 4-ročná premičacia

doba teda neuplynula ani vo vzťahu k hlavnému dlžníkovi (spoločnosti AD Team s.r.o.) ani vo vzťahu k žalovanému 3/ ako ručiteľovi.

13. K námietke žalovaného 3/ o nedostatku slobody vôle podľa § 37 ods. 1 OZ súd prvej inštancie uviedol, že musí ísť o konanie pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka zmluvy alebo tretej osoby. Teória občianskeho práva rozoznáva dva druhy takého nátlaku, a to fyzické a psychické donútenie. Ak fyzické donútenie možno vylúčiť, zostáva možnosť použitia bezprávnej vyhrážky ako akt psychického donútenia, ktorý je adresovaný tomu, koho právny úkon sa vynucuje. O túto kategóriu nedovoleného nátlaku môže ísť iba v situácii, keby bola zistená príčinná súvislosť medzi urobenou vyhrážkou a vynúteným právnym úkonom. Bezprávnou vyhrážkou je vyhrážka, ktorou sa vynucuje niečo, čo nesmie byť vynucované, pričom môže spočívať v tom, že sa vyhráža niečím, čo hroziaci nie je vôbec oprávnený vykonať, alebo čo je síce oprávnený vykonať, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho dohnal k určitému právnemu úkonu; nie je pritom potrebné, aby cieľ, ktorý je sledovaný použitím bezprávnej vyhrážky, bol sám protiprávny. Musí ísť ďalej o vyhrážku takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu bola použitá, vzbudila dôvodnú obavu a vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje alebo osobám jemu blízkym (por. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9. decembra 1998, sp. zn. 3 Cdon 1522/1996).

14. Z vykonaného dokazovania (vrátane výsluchu svedkyne Ing. Kaminskej) súd nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce záver, že by k podpisu ručiteľského vyhlásenia žalovaného 3/ vrátane jeho dodatku č. 1 došlo protiprávnym nátlakom, či už zo strany žalobcu, žalovaných 1/, 2/ alebo akejkolvek inej osoby. Svedkyňa Ing. Kaminská k tomu uviedla, že atmosféra pri podpisovaní prolongácie splatnosti úverovej zmluvy a ručiteľských vyhlásení žalovaných 3/ a 4/ bola normálna a štandardná. Takisto žalovaný 3/ potvrdil, že „nešlo o žiaden fyzický alebo psychický nátlak“, ale jeho ručenie malo byť vynútené okolnosťami a situáciou bez možnosti rokovať, pretože žalovaní 3/ a 4/ rade boli zavolaní do firmy, kde od nich bolo požadované podpísanie ručiteľských listín. Žalovaný 3/ predmetné ručiteľské vyhlásenie (resp. dodatok č. 1 k ručiteľskému vyhláseniu) podpísal, pretože spoločnosti AD TEAM narástol objem výroby a spoločnosť potrebovala finančné prostriedky na jej ďalší rozvoj. Podobne aj žalovaný 4/ uviedol, že konatelia spoločnosti mu tvrdili, že úver pomôže podnikaniu a ak nechce prísť o svoj majetok tým, že spoločnosť prestane podnikat, musí podpísať ručiteľský záväzok. Súd mal za to, že situácia, ako ju opísali žalovaní 3/ a 4/ nepredstavuje či už zo strany banky (žalobcu), alebo konateľov spoločnosti (žalovaní 1/ a 2/) nedovolený nátlak. Práve naopak, je úplne legitímne, ak veriteľ (banka) poskytujúci úver obchodnej spoločnosti si ako podmienku poskytnutia úveru alebo predĺženia jeho splatnosti (navyše pri úverovom rámci v rozsahu 800.000 eur) stanoví za účelom zabezpečenia návratnosti poskytnutých finančných prostriedkov, ručenie všetkých spoločníkov tejto spoločnosti (vrátane minoritných). A takisto je úplne legitímne, ak obchodná spoločnosť (prostredníctvom jej konateľov) vyžaduje od všetkých spoločníkov určitú formu spoluúčasti na zabezpečení jej ďalšieho fungovania a rozvoja, a to aj napríklad prevzatím ručenia za úver poskytnutý spoločnosti, ktorá ho potrebuje na svoje ďalšie podnikanie. Aj v tomto smere súd opätovne poukázal na vyjadrenie žalovaného 3/, ktorý priznal, že pri podpisovaní dodatku č. 1 k ručiteľskému vyhláseniu bol ubezpečený, že úver sa riadne spláca, čo bola v tom čase aj pravda. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalovaný 3/ podpísal ručiteľské vyhlásenie vrátane jeho dodatku č. 1 v situácii, keď spoločnosť AD TEAM ešte prosperovala a učinil tak v záujme jej ďalšieho rozvoja. Skutočnosť, že postupom času sa spoločnosť AD TEAM dostala do stavu insolventnosti a nebola schopná vyrovať sama svoje záväzky aj voči žalobcovi, nie je dôvodom na to, aby bol žalovaný 3/ zbavený ručiteľských povinností, na ktoré sa sám dobrovoľne zaviazal.

15. Vo vzťahu k námietke žalovaného 3/ o jeho uvedení do omylu, súd prvej inštancie uviedol, že z ustanovenia § 49a OZ vyplýva, že právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Predmetné ustanovenie však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoláva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu (ZSP 1/2010). Súd prvej inštancie navyše poznamenal, že ak malo byť v prípade žalovaného 3/ dôvodom neplatnosti právneho úkonu - ručiteľského vyhlásenia (resp. jeho dodatku č. 1), uvedenie žalovaného 3/ do omylu, išlo by v takom prípade o tzv. relatívne neplatný právny úkon v zmysle § 40a OZ a relatívnej

neplatnosti právneho úkonu sa môže dovolať len ten účastník právneho vzťahu, ktorý omyl nevyvolal, resp. konal v ospravedliteľnom omyle. Omylu sa nemôže dovolávať tá strana, ktorá omyl vyvolala alebo ak si je omylu druhej strany vedomá a nič proti tomu neurobila. Pre dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu platí 3-ročná premlčacia doba, ktorá plynie od momentu, kedy bol právny úkon v omyle urobený.

16. Súd nemal z vykonaného dokazovania preukázané, že by zo strany svedkyne Ing. O. ako zástupkyne žalobcu došlo na stretnutí so žalovanými 3/ a 4/ k uvedeniu žalovaného 3/ do omylu v otázke zrušenia jeho ručenia za záväzky spoločnosti AD TEAM. Svedkyňa k tomu uviedla, že na stretnutí so žalovanými sa vtedy riešilo, či zmeny v obchodnom registri ohľadom zániku účasti žalovaného 3/ budú mať v budúcnosti nejaký vplyv na zmeny ohľadom ručenia, avšak ona nič ohľadom zmien ručiteľských vyhlásení nesľubovala, pretože nebola kompetentná riešiť takéto veci, keďže tieto podliehajú schvaľovaciemu konaniu v banke. Navyše, ak by aj súd dospel k záveru o neplatnosti namietaného právneho úkonu, išlo o by o tzv. relatívnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 40a OZ, ktorá však zo strany žalovaného 3/ nebola uplatnená v zákonnej 3-ročnej lehote voči žalobcovi.

17. Ďalšiu námietku žalovaného 3/ o absolútnej neplatnosti právneho úkonu ručiteľského vyhlásenia pre jeho nezrozumiteľnosť (z dôvodu, že sa nemohol oboznámiť s úverom a nevedel o výške úveru, ani o jeho splatnosti) súd považoval za právne irelevantnú. Právny úkon je zrozumiteľný, ak je obsah vôle konajúcej osoby zrejmý z jej prejavu. Právny úkon (prejav) je celkom nezrozumiteľný, ak je jeho obsah vyjadrený tak nejasne, že ani pomocou výkladových pravidiel daných v § 35 ods. 2 a OZ nemožno zistiť, čo ním chcel konajúci vyjadriť. Súd opätovne konštatoval, že vyhlásenie ručiteľa zo dňa 24.3.2011 v znení jeho dodatku č. 1 z 11.3.2013 je dostatočne zrozumiteľným, a teda aj platným právnym úkonom, z ktorého je jasné, čo ním chcel žalovaný 3/ vyjadriť - t.j. uspokojiť úverovú pohľadávku žalobcu zo zmluvy o úvere vrátane príslušenstva, ak ju dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) neuhradí riadne a včas. Argumentácia žalovaného 3/, ktorou odôvodňoval absolútnu neplatnosť právneho úkonu teda podľa súdu nemala žiadnu relevantnú súvislosť s posudzovaním zrozumiteľnosti právneho úkonu.

18. Žalovaný 3/ v rámci svojej procesnej obrany argumentoval aj tým, že spoločnosť AD TEAM s.r.o. mala u žalobcu viacero úverov (jeden dlhodobý a jeden kontokorentný), pričom z údajov z účtovnej závierky spoločnosti AD Team s.r.o. k 17.12.2015 vyplýva, že stav kontokorentného úveru v riadku 139 (č.l. 1093 spisu) je vo výške 205.021 eur a keďže žalobca sa v konkurznom konaní uspokojil z majetku dlžníka spoločnosti AD TEAM s.r.o. vo výške 234.359,06 eura, jeho ručiteľský záväzok zanikol.

19. K vyššie uvedenému súd poukázal na vyjadrenie žalobcu (ktoré žalovaný 3/ nerozporoval), že úverovaná suma vyplývajúca z kontokorentného úveru bola preúčtovaná v dôsledku reštrukturalizácie dlžníka na technický účet žalobcu. Ako vyplýva z výpisu z bankového účtu AD Team s.r.o. k 31.8.2013 (č.l. 501 spisu) zostatok sumy kontokorentného úveru je vo výške 749.261,18 eura a zostatok úrokov je vo výške 4.531,18 eura. Následne z výpisu z bankového účtu AD Team s.r.o. k 30.9.2013 (č.l. 502 spisu) vyplýva, že nový zostatok na účte činí sumu 8.431,45 eura. Žalovaný 3/ nepreukázal, že by k zníženiu zostatku na účte došlo v dôsledku plnenia dlžníka, resp. niektorého z ručiteľov. Pokiaľ žalovaný 3/ odvodzoval výšku zostatku úverovanej sumy z účtovnej závierky dlžníka k 17.12.2015, táto sama o sebe dostatočne relevantným spôsobom nepreukazuje (čiastočné) splnenie dlhu žalovaným alebo ručiteľmi nad sumu 205.021 eur. Účtovnú závierku vyhotovuje dlžník a údaje uvádzané v účtovných dokladoch vyhotovených dlžníkom preto nemožno bez ďalšieho považovať za preukázanie splnenia dlhu. Preto ak si žalobca z celkovej dlžnej sumy vyše 700.000 eur uplatnil žalobou len nárok na sumu 200.000 eur, potom ani skutočnosť, že v konkurznom konaní došlo k jeho uspokojeniu z majetku dlžníka vo výške 234.359,06 eura (čo nebolo medzi stranami sporné), nespochybnila dôvodnosť jeho žalobného nároku.

20. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný a preukázaný, preto zaviazal súd žalovaného 3/ na zaplatenie žalovanej sumy 200.000 eur.

21. Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu žalovanej pohľadávky, súd prvej inštancie uviedol, že podľa čl. II bod 2 dodatku č. 1 ručiteľského vyhlásenia strany vylúčili aplikáciu dispozitívneho ustanovenia § 306 ods. 1 ObZ a dohodli sa na tom, že ručiteľ uspokojí zabezpečenú pohľadávku veriteľa (žalobcu) s príslušenstvom v prípade, ak dlžník (AD TEAM) nesplní svoj splatný záväzok aj bez predchádzajúcej písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi. Súčasne však v zmysle čl. II bod 1 dodatku č. 1 ručiteľského vyhlásenia sa zmluvné strany dohodli, že „na prvú písomnú výzvu veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že dlžník

neuhradil pohľadávku riadne a včas uhradí pohľadávku veriteľa v lehote určenej veriteľom vo výzve a ak táto vo výzve nebude určená, tak v lehote 7 kalendárnych dní po doručení výzvy“. Žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy žalovanému 4/ (správne žalovanému 3/ - pozn. odvolacieho súdu) na uhradenie dlžnej sumy. Súd preto za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy považoval doručenie žaloby žalovanému 3/, t.j. dňa 4.3.2019 (č.l. 1039 spisu). Splatnosť žalovanej pohľadávky tak voči žalovanému 3/ nastala v zmysle § 340 ods. 2 ObZ po uplynutí 7 dní od doručenia výzvy (formou žaloby), t.j. dňa 12.3.2019.

22. Pri posudzovaní požadovaného úroku z omeškania vychádzal súd zo skutočnosti, že zo strany žalovaného 3/ (ani ostatných žalovaných) nedošlo k úhrade dlžnej sumy, čím žalobcovi vznikol zákonný nárok požadovať popri plnení istiny aj zmluvne dohodnutú výšku úrokov z omeškania odo dňa omeškania žalovaného 3/. Na základe toho súd uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnutý úrok z omeškania vo výške 13,30 % ročne zo sumy 200.000 eur od 12.3.2019 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti úrokov z omeškania súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 3/ zamietol, pretože žalobca nepreukázal dôvodnosť jeho nároku aj na úroky z omeškania za dobu od 11.4.2013 do 11.3.2019, keď v konaní nebolo preukázané doručenie výzvy na zaplatenie dlhu žalovanému 3/ (pred doručením žaloby).

23. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy výsluchom konateľov spoločnosti AD TEAM - pôvodných 1/ a 2/, pretože súdu sa nepodarilo zistiť aktuálny pobyt pôvodného žalovaného 1/ a zabezpečiť tak jeho účasť na pojednávaní a podľa oznámenia právneho zástupcu žalovaného 3/, pôvodný žalovaný 2/ zomrel. Takisto súd nevykonal dôkaz znaleckým skúmaním pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ na úverovej zmluve, keď žalovaný 3/ uviedol, že netvrdí, že by bol podpis konateľa sfaľovaný, ale žalovaný 3/ len nebol prítomný pri podpisovaní úverovej zmluvy. Súd považoval námietku pravosti podpisu za účelovú a aj nelogickú, keď znaleckým skúmaním pravosti podpisu sa posudzuje práve otázka toho, či podpis na listine nie je vyhotovený nejakou inou osobou (teda či nie je sfaľovaný). Žalovaný 3/ tak v podstate požaduje znalecky zistiť, či podpis konateľa spoločnosti AD TEAM nie je sfaľovaný, no zároveň netvrdí, že by bol jeho podpis sfaľovaný. Išlo by tak o samoúčelne navrhnutý dôkaz, bez akéhokoľvek praktického významu. Účelovosť takejto procesnej obrany žalovaného 3/ súd vnímal aj s ohľadom na to, že námietka pravosti podpisu pôvodného žalovaného 1/ sa mala týkať len samotnej zmluvy o kontokorentnom úvere, nie však jej dodatkov, a navyše za situácie, keď žalovaný 3/ pôvodne argumentoval tým, že pri podpisovaní predmetnej zmluvy nebol prítomný. Okrem toho, ak žalovaný 3/ namietal vyvíjanie nátlaku zo strany banky a konateľov spoločnosti pri podpise dodatkov ručiteľských vyhlásení v čase, keď malo dôjsť k prolongácii splatnosti poskytnutého úveru (teda nie pri samotnom poskytnutí úveru). Súd nemal pochybnosti o tom, že žalovaný 3/ tak už od roku 2011, keď podpisoval pôvodné ručiteľské vyhlásenie, musel mať vedomosť o poskytnutí úveru zo strany žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu).

24. Zaoberať sa ďalšou pre vec nepodstatnou argumentáciou strán sporu prezentovanou v konaní súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné, pretože s poukazom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva pri odôvodnení súdneho rozhodnutia sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 216/2012, nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03).

25. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne procesným úspechom žalobcu voči žalovanému 3/ v rozsahu 13,88 % (56,94 % - 43,06 %), keďže žalobca bol v konaní proti žalovanému 3/ úspešný v časti istiny vo výške 200.000 eur a úrokov z omeškania vo výške 8.162,19 eura (t.j. 13,3 % ročne zo sumy 200.000 eur ročne od 12.3.2019 do dňa vydania rozsudku) a neúspešný v časti úrokov z omeškania vo výške 157.413,70 eura (t.j. 13,3 % ročne zo sumy 200.000 eur ročne od 11.4.2013 do 11.3.2019). V tejto súvislosti súd uviedol, že niet dôvodu nezohľadniť na účely posúdenia pomeru úspechu a neúspechu strán sporu aj úroky z omeškania, ktoré pri ich kapitalizovaní dosahujú rozsah uplatnenej istiny (rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011). V prejednávanej veci nemal súd dôvod odkloniť sa od právneho záveru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. apríla 2004 sp. zn. 1 M Cdo 1/2004. Na základe toho pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vzal pri posudzovaní miery úspechu a neúspechu strán sporu (žalobcu a žalovaného 3/) do úvahy okrem istiny aj príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania).

26. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho vyhovujúceho výroku I. a výroku III. o trovách konania podal včas odvolanie žalovaný 3/ s návrhom na jeho zrušenie v napadnutých častiach a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvodil, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď právny úkon žalovaného 3/ ručiteľské vyhlásenie č. 4210245805 z 24.3.2011 v znení dodatku č. 1 z 11.3.2013 neposúdil ako absolútne neplatný právny úkon.

27. V otázke neurčitosti a zrozumiteľnosti tohto právneho úkonu mal žalovaný 3/ za to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný prevzal ručiteľský záväzok za dlh spoločnosti AD Team s.r.o. svojim vyhlásením z 24.3.2011, teda v čase, keď spoločnosť AD Team už čerpala kontokorentný úver na základe zmluvy o kontokorentnom úvere z 10.1.2008. Tento úver bol spoločnosti AD Team poskytnutý predtým ako sa žalovaný stal jej spoločníkom. Dodatkom č. 9 z 11.3.2013 k tejto zmluve bola prolongovaná len splatnosť úveru a žalovaný v tejto súvislosti dňa 11.3.2013 podpísal dodatok k svoju ručiteľskému vyhláseniu z 24.3.2011. Vada, ktorá spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu spočívajúca v neurčitosti a nezrozumiteľnosti právneho úkonu bola v konaní preukázaná tým, že žalovaný 3/ nebol oboznámený o konkrétnej výške záväzku, za ktorý ručí. Okolnosti podpisovania ručiteľského záväzku boli predmetom dokazovania, pričom táto skutočnosť (konkrétna výška záväzku, za ktorý žalovaný 3/ ručí) nebola preukázaná. Súd uviedol, že odkazom na úverovú zmluvu je záväzok identifikovaný dostatočne, určito a presne. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že žalovanému 3/ úverová zmluva ani jej dodatky neboli nikdy predložené, nebol oboznámený o výške nesplatennej časti úveru a nemal možnosť s bankou dohodnúť primeranosť ručenia v závislosti na výške svojho obchodného podielu.

28. V otázke rozporu tohto právneho úkonu (ručiteľského vyhlásenia) s dobrými mravmi žalovaný 3/ namietal, že súd neakceptoval jeho argumentáciu nálezom Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010. Poukázal na to, ústavný súd vyjadril názor, že takýto zabezpečovací právny úkon (pristúpenie k záväzku v konaní na ústavnom súde, ručiteľské vyhlásenie v tomto konaní), i keď nie je úkonom priamo sa týkajúcim spoločných vecí tvoriacich masu BSM, je úkonom sekundárne sa týkajúcim vybavovania spoločných vecí, pretože druhý manžel môže byť v dôsledku takéhoto úkonu v rámci prípadného exekučného konania pozbavený svojho spoluvlastníctva na majetku patriaceho do BSM. Z tohto dôvodu je preto potrebné aplikovať § 145 ods. 1 OZ, a teda pre platnosť takéhoto úkonu je potrebný súhlas druhého manžela. Podľa názoru ústavného súdu by bolo extrémne nespravodlivé voči druhému manželovi, ak by takýto úkon jedného manžela mal za dôsledok pozbavenie sa spoluvlastníctva i u druhého manžela. Ústavný súd v uvedenom konaní zohľadnil aj ďalšie okolnosti najmä, že manžel podpisujúci pristúpenie k záväzku bol len spoločníkom spoločnosti a jeho majetkové pomery vzhľadom na výšku záväzku, ku ktorému pristúpil, nemohli byť dostatočné na prípadné uspokojenie pohľadávky veriteľa, a teda v exekučnom konaní by bolo možné postihnúť v zmysle § 147 OZ aj majetok patriaci do BSM. Žalovaný 3/ mal za to, že uvedený nález a vec prejednávaná v tomto konaní nie sú skutkovo odlišné, preto tento nález znamená odklon od doterajšej judikatúry, čo vyplýva aj zo samotného znenia nálezu. Podľa žalovaného 3/ ide o zásadný prielom v dovedajšej judikatúre v tom, že takýto právny úkon treba posudzovať podľa § 145 ods. 1 OZ a že pri absencii súhlasu druhého manžela, vzhľadom na možný dopad na spoločný majetok manželov, ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Pokiaľ ide o skutkovú odlišnosť, tá spočíva jedine v tom, že v prípade konania pred ústavným súdom išlo o právny úkon pristúpenia k záväzku, kým v tomto konaní ide o ručiteľský záväzok. Oba tieto právne úkony majú v podstate rovnaký charakter, keďže zabezpečujú pohľadávku veriteľa. Prielom v judikatúre vo svojej činnosti aktuálne akceptovali vo svojich rozhodnutiach aj konajúce súdy, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/1471/2014 z 26.5.2016.

29. Žalovaný 3/ ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne posúdil existenciu vymáhanej pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 3/ ručiteľskými vyhláseniami ručil žalobcovi za splatenie kontokorentného úveru, ktorý pôvodný dlžník čerpal na základe vyššie úverovej zmluvy v znení jej dodatkov. Poukázal na bod B.III., riadok 121 účtovnej závierky - Dlhodobé bankové úvery, ktorých zostatok k uvedenému dňu predstavuje sumu 786.969 eura, pričom podľa poznámok účtovnej závierky na strane 24 ide o úverovú zmluvu č. 211449 (investičný úver). Podľa bodu B.VI., riadok 139 - Bežné bankové úvery ich zostatok k uvedenému dňu predstavuje sumu 205.021 eur, pričom podľa poznámok účtovnej závierky na strane 25 ide o úverovú zmluvu č. 4210245805 (kontokorentný úver), za ktorý žalovaný 1/ prevzal ručiteľský záväzok, teda žalovaný ručil za splatenie kontokorentného úveru, ktorého nesplatená výška ku dňu vyhlásenia konkurzu predstavovala sumu 205.021 eur.

Podľa písomnej správy správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 12.4.2019 výťažok z predaja konkurznej podstaty, bol určený na uspokojenie pohľadávky žalobcu a dňa 14.3.2017 bol vydaný žalobcovi, činil sumu 234.359,06 eura. Z týchto preukázaných skutočností je teda zrejmé, že pohľadávka žalobcu zabezpečená ručiteľským vyhlásením žalovaného bola uspokojená v plnej výške a deklarovaná neuspokojená pohľadávka vo výške 775.945,16 eura predstavuje nesplatenú časť dlhodobého bankového úveru č. 211449 (investičného úveru), za splatenie ktorého však žalovaný 1/ neručí. Poukázal na to, že účtovná závierka je hodnoverným dokladom o výške nesplatennej časti úveru, je vypracovaná v súlade so zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve, bola predložená daňovému úradu, nebola spochybnená správcom konkurznej podstaty ani samotným žalobcom, ktorý ako veriteľ mal k nej prístup. Žalobca nepreukázal, že by výťažok z predaja konkurznej podstaty uhradený mu dňa 14.3.2017 vo výške 234.359,06 eura nemal pokryť práve uvedený zostatok 205.021 eur kontokorentného úveru. Podotkol, že samotná celková výška dlhu dlžníka AD Team bola tvorená aj ďalším tzv. investičným úverom vo výške 786.969 eur, za ktorý však žalovaný 3/ neručí. Skutkové závery prvoinštančného súdu obsiahnuté v bode 44 odôvodnenia preto považoval za nesprávne.

30. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovaného 3/ podal písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K namietanej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia uviedol, že toto je výsledkom slobodnej vôle žalovaného, ktorý prezentoval záujem uspokojiť úverovú pohľadávku žalobcu, ak ju riadne a včas neuspokojí dlžník. Za daných okolností musí byť v čo najväčšej miere rešpektovaná slobodne prejavovaná vôľa oboch zmluvných strán, ako výraz jednej zo základných zásad súkromného práva. Podotkol, že účastníci záväzkovoprávneho vzťahu sú podnikateľskými subjektmi (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.3.2013 vo veci Česká spořitelna, a.s. c/a Gerald Feichter, C-419/11; uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9.11.2016 sp. zn. 5Ndc/10/2016 publikované pod č. 18/2017), u ktorých sa v porovnaní s inými subjektmi predpokladá vyššia miera odborných znalostí o svojich záväzkových vzťahoch a rizík z nich plynúcich.

31. Vo vzťahu k námietke žalovaného 3/, že na platné prevzatie ručiteľského záväzku žalovaným bol potrebný súhlas jeho manželky v zmysle § 145 ods. 1 OZ, žalobca uviedol, že judikatúra v obdobných prípadoch stabilne konštatuje, že k platnému ručiteľskému záväzku nie je potrebný súhlas druhého manžela. Prevzatím ručiteľského záväzku vzniká záväzok výlučne tomuto manželovi, keďže nejde o dispozíciu so spoločnou vecou, resp. výkon správy spoločných vecí obidvoch manželov (R 61/1973; R 1/1998). Ak sa právny úkon jedného z manželov netýka spoločných vecí, nevzťahuje sa naň § 145 OZ, v dôsledku čoho nemožno uvažovať ani o neplatnosti takéhoto úkonu podľa § 40a OZ. Najvyšší súd SR pritom jednoznačne potvrdil, že iba z dôvodu, že pri eventuálnom vymáhaní ručiteľského záväzku voči jednému z manželov môže veriteľ dosiahnuť uspokojenie inter alia aj speňažením vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nemožno vyvodzovať, že prevzatie ručiteľského záväzku vyžaduje na svoju platnosť súhlas druhého manžela (R 61/1973). Žalobca ďalej poukázal na to, že aktuálna rozhodovacia prax tieto právne závery plne rešpektuje (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.9.2009 sp. zn. 4 Cdo 123/2008; uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.3.2008 sp. zn. 3 Cdo 330/2006; rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25.5.2010 sp. zn. 2 Cdo 99/2009; rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2011 sp. zn. 4 Cdo 234/2010; rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 1/2012; rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 464/2013; rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 9 Co 342/2012; rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 276/2014). Keďže medzičasom nedošlo k zmene právnej úpravy, prezentované judikatórne závery sú naďalej použiteľné. Na úrovni rozhodovania Najvyššieho súdu SR (ani ČR) aktuálne neexistuje rozhodnutie, ktoré by do naznačenej problematiky vnieslo opozitnú argumentačnú líniu oproti konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu SR, ako najvyššej súdnej autority v zmysle čl. 2 CSP.

32. Odklon od doterajšej judikatúry podľa žalobcu nepredstavuje ani nález Ústavného súdu SR z 8.12.2010 sp. zn. I. ÚS 26/2010, na ktorý odkazuje žalovaný 3/, keďže skutkové okolnosti oboch prípadov sú diametrálne odlišné a neporovnateľné. Navyše Ústavný súd SR v identifikovanom konaní zaoberal iba namietaným porušením základných práv konkrétnej sťažovateľky v prípade pristúpenia k záväzku obchodnej spoločnosti. Ťažisková argumentácia žalovaného 3/, pokiaľ ide o otázku posúdenia platnosti jeho ručiteľského záväzku voči žalobcovi, spočíva iba v poukazovaní na nález ÚS SR a na rozhodnutia krajských súdov, stotožňujúce sa s týmto nálezom. Ústavný súd SR pritom v konaní pod sp. zn. I. ÚS 26/2010 preskúmal právne závery Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Cdo/123/2008) týkajúce sa posúdenia relatívnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 145 ods. 1 OZ len z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti (ods. 16). Ani právna veta nálezu ÚS SR publikovaného v Zbierke

nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 74/2010 nesúvisí s právnymi otázkami riešenými v tomto konaní. Odlišné skutkové a právne okolnosti, ktoré sa v identifikovanom konaní týkali dohody o pristúpení k záväzku len jedným z manželov (vznik solidárneho záväzku) a tzv. exekučnej notárskej zápisnice, žalovaný 3/ nesprávne prirovnáva k okolnostiam vzniku jeho „sporného“ ručiteľského vyhlásenia (solidárny záväzok nevzniká), kde existuje ustálená judikatúra dovolacieho súdu (R 1/1998 a R 61/1973). Predmetný nález tak nepredstavuje odklon od doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR, keďže skutkové okolnosti oboch prípadov sú odlišné. Poukázanie na nekonzistentnú rozhodovaciu prax krajských súdov žalovaným nemôže obstať, a to vzhľadom na slabšiu argumentačnú silu a precedenčnú záväznosť oproti publikovaným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR, ako najvyššej súdnej autority v zmysle čl. 2 CSP.

33. Žalobca mal za to, že právny záver o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia nemôže obstať, keďže vyhlásenie ručiteľa nemá charakter „vybavovania spoločných vecí“ v zmysle § 145 ods. 1 OZ a ust. § 147 OZ *expressis verbis* predpokladá uspokojenie pohľadávky iba jedného z manželov z vecí patriacich do BSM. Právnu normu obsiahnutú v § 145 ods. 1 OZ preto nemožno aplikovať na právne úkony jedného z manželov mimo priamej dispozície so spoločnou vecou, keďže neumožňujú, aby jeden z manželov *de facto* aproboval akékoľvek právne úkony druhého manžela. Nejde teda o generálnu klauzulu vo vzťahu k všetkým úkonom manželov, ale o *lex specialis* vo vzťahu k podmienkam platnosti dispozície so spoločnou vecou. Skutočnosť, že to môže ísť v konečnom dôsledku na úkor druhého manžela, a nie na úkor veriteľa, neindikuje nespravodlivosť rozhodnutia. Zákon (§ 147 OZ) aprobuje uspokojenie pohľadávky veriteľa voči jednému manželovi z majetku patriaceho do BSM. Úprava bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143 a nasl. OZ nesmeruje k ochrane spoločného majetku pred sekundárnymi dopadmi úkonov jedného z manželov. Inak by zákonodarca v citovanom ustanovení nezakotvil možnosť, aby sa pohľadávka iba jedného z manželov mohla v prípade exekúcie uspokojiť z majetku patriaceho do BSM. Túto právnu normu zároveň nemožno reštriktívne vykladať tak, že sa vzťahuje výlučne na pohľadávky, ktorých právny titul odsúhlasil druhý manžel. Takáto interpretácia nemá žiadnu zákonnú oporu.

34. K námietke žalovaného 3/ o neexistencii vymáhanej pohľadávky, žalobca uviedol, že v konaní jednoznačne preukázal dôvodnosť uplatneného nároku, keď súdu prvej inštancie predložil výpisy z účtov, prihlášku pohľadávky do konkurzu (pohľadávka bola správcom zapísaná a zistená), ako aj správu správcu konkurznej podstaty potvrdzujúcu dôvodnosť uplatňovaného nároku. Mal za to, že obrana žalovaného 3/ spočívajúca v odkazovaní na účtovnú uzávierku vypracovanú samotným úverovým dlžníkom nemôže v danej situácii viesť k jeho procesnému úspechu.

35. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím *ex offio* na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a *contrario*), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

36. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom voči žalovanému 3/ (titulom ručenia žalovaného 3/ za úver poskytnutý žalobcom spoločnosti AD TEAM, s.r.o.) vyhovel, keď dospel k záveru, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného 3/ v znení jeho dodatku č. 1 spĺňa formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu, záväzok žalovaného 3/ ako ručiteľa je v predmetnom vyhlásení dostatočne

určito a zrozumiteľne vyjadrený a na platnosť tohto právneho úkonu žalovaného 3/ nebol potrebný súhlas jeho manželky.

37. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému 3/, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

38. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ až 4/ ako ručiteľom zaplata sumy 200.000 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, pričom konanie bolo voči žalovaným 1/ a 2/ právoplatne skončené právoplatnosťou platobného rozkazu sp. zn. 16Up/35/2017 z 9.5.2017, o nároku žalobcu voči žalovanému 4/ bolo rozhodnuté čiastočným rozsudkom č.k. 28Cb/50/2018-1024 z 21.2.2019 a predmetom konania zostal len nárok žalobcu voči žalovanému 3/. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytol dlžníkovi spoločnosti AD TEAM s.r.o. kontokorentný úver, a to na základe zmluvy o kontokorentnom úvere z 10.1.2008 (č.l. 165 spisu) v znení jej dodatkov č. 1 až 9, uzatvorenej podľa § 497 a nasl. ObZ. Žalovaný 3/ (spoločne s ostatnými žalovanými) sa podpísaním Vyhlásenia ručiteľa č. 4210245805 z 24.3.2011 v znení jeho dodatku č. 1 z 11.3.2013 zaviazal, že ako ručiteľ uhradí pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 z 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nesplatí svoj splatný záväzok. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 36K/35/2015 z 9.12.2015, (zverejneným v obchodnom vestníku dňa 18.12.2015) bol na majetok dlžníka - spoločnosti AD TEAM s.r.o. vyhlásený konkurz. Pohľadávka žalobcu bola v konkurznom konaní správcom zistená v prihlásenom rozsahu a ku dňu vyhlásenia konkurzu predstavovala sumu vo výške 1.010.304,22 eura (z toho istina 786.969,11 eura, úroky 15.370,05 eura a úroky z omeškania 207.965,06 eura), pričom žalobca si v tomto súdnom konaní uplatnil nárok na zaplata istiny úverovej pohľadávky iba vo výške 200.000 eur. Z predložených výpisov z kontokorentného účtu spoločnosti AD TEAM vyplynulo, že k načerpaniu úverovej sumy až do výšky 800.000 eur došlo, pričom ku dňu 30.4.2013 nesplatená výška kontokorentného úveru predstavovala sumu 786.230,39 eura. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany dlžníka AD TEAM, resp. žalovaných k úhrade dlžnej sumy (alebo jej časti) došlo.

39. Žalovaný 3/ v odvolaní v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď ručiteľské vyhlásenie nevyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť, keďže žalovanému 3/ úverová zmluva ani jej dodatky neboli nikdy predložené, nebol oboznámený o výške nesplatennej časti úveru a nemal možnosť s bankou dohodnúť primeranosť ručenia v závislosti na výške svojho obchodného podielu.

40. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

41. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od právneho názoru súdu prvej inštancie, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného 3/ v znení jeho dodatku č. 1 je dostatočne určité a zrozumiteľné, spĺňa formálne aj obsahové náležitosti platného právneho úkonu; odkazuje špecificky na konkrétnu úverovú zmluvu, a to v rozsahu čísla, dátumu uzavretia aj výšky poskytnutých prostriedkov, pričom záväzok žalovaného 3/ ako ručiteľa je v predmetnom ručiteľskom vyhlásení dostatočne určité a zrozumiteľne vyjadrený. Odvolací súd dodáva, že pre vznik ručenia vyžaduje ust. § 303 ObZ písomné vyhlásenie budúceho ručiteľa urobené voči veriteľovi, z ktorého je zrejmé, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Vyhlásenie žalovaného 4/ obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré ust. § 303 ObZ vyžaduje; je adresované veriteľovi, je v ňom uvedené, aký záväzok sa zabezpečuje, t. j. záväzok z úverovej zmluvy označenej číslom a uvedením dlžníka, ktorému sa úver poskytol, ako aj výšky úveru, obsahuje vyhlásenie, že sa ručiteľ zaväzuje splniť dlh, a teda uhradiť úver, jeho príslušenstvo,

zmluvné pokuty a poplatky, ak ho nesplní dlžník, vyhlásenie má písomnú formu a je podpísané ručiteľom. Požiadavka určitosti predmetného ručiteľského vyhlásenia je splnená tým, že ručiteľ (žalovaný 3/) sa zaviazal uhradiť pohľadávky veriteľa (žalobcu) vyplývajúce zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 4210245805 zo dňa 11.1.2008 v znení jej neskorších dodatkov, a to v prípade, ak dlžník (spoločnosť AD TEAM, s.r.o.) nesplní svoj splatný záväzok, a teda takéto vyhlásenie sa vzťahuje na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9.2.2000 sp. zn. 32 Cdo 2384/98, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28.5.2008, sp. zn. 32 Odo 629/2006).

42. Za nedôvodnú odvolací súd považoval i námietku žalovaného 3/, že úverová zmluva ani jej dodatky mu neboli nikdy predložené, nebol oboznámený o výške nesplatennej časti úveru a nemal možnosť s bankou dohodnúť primeranosť ručenia v závislosti na výške svojho obchodného podielu (a z tohto dôvodu tiež považoval svoj ručiteľský záväzok za neplatný). Žalovaný 3/ totiž ako spoločník spoločnosti (bez ohľadu na veľkosť jeho obchodného podielu) mal právo kedykoľvek požadovať od konateľov informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do dokladov spoločnosti (§ 122 ods. 2 ObZ). Bolo teda výlučne len vecou žalovaného 3/ či pred podpísaním ručiteľského vyhlásenia bude konať s dostatočnou mierou obozretnosti a zabezpečiť si potrebné informácie. Ak sám konal nedbanlivo, nemožno následne takúto skutočnosť pričítať na ťarchu žalobcu. V zmysle ustálenej súdnej praxe (R 8/72) je na ručiteľovi, aby si zadovážil informácie o tom, aké povinnosti mu vyplývajú z ručiteľského záväzku. Osobitne tiež treba zdôrazniť, že žalovaný 3/ nemá v danej veci postavenie spotrebiteľa (a to bez ohľadu na veľkosť jeho obchodného podielu v spoločnosti dlžníka). Z tohto dôvodu bola táto námietka žalovaného 3/ bez právneho významu.

43. K vyššie uvedenému odvolací súd uvádza, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, preto sa strany budú v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka, riadiť Obchodným zákonníkom, pričom použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť. V prejednávanej veci sa ručenie spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ale tak, ako to vyplýva z § 261 ods. 7 ObZ, záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú výlučne Obchodným zákonníkom. Ručením sa zabezpečoval záväzok zo zmluvy o úvere, ktorá sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 6 písm. d/ ObZ). Strany sa pritom v zmysle § 263 ObZ ani nemôžu dohodou odchýliť od ust. § 261, preto pre tieto vzťahy, ktoré sa podľa § 261 ObZ spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu dohodnúť ani aplikáciu iného zákonníka než Obchodného zákonníka. Keďže je ručenie v Obchodnom zákonníku upravené v § 303 a nasl. komplexne, nie je možné ani z tohto dôvodu aplikovať v prejednávanej veci právnu úpravu ručenia podľa Občianskeho zákonníka (porovnaj v tomto smere napr. R 11/2001 alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013).

44. Pokiaľ žalovaný 3/ argumentoval neplatnosťou svojho ručiteľského záväzku pre jeho rozpor s dobrými mravmi, keď pre platnosť takéhoto úkonu bol potrebný súhlas jeho manželky, súd prvej inštancie správne vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú a v tejto súvislosti tiež správne neakceptoval argumentáciu žalovaného 3/ nálezom Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010.

45. V prejednávanej veci niet dôvodu na odchýlenie sa od ustálenej judikatúry (R 61/1973, R 1/998), podľa ktorej k ručiteľskému záväzku jedného z manželov nie je potrebný súhlas druhého manžela, keďže prevzatím ručiteľského záväzku jedným z manželov nevzniká spoločný ručiteľský záväzok oboch manželov, ale samotný záväzok manžela, ktorý záväzok prevzal a druhý manžel bude prípadne povinný trpieť pri súdnom výkone rozhodnutia uspokojenie zo spoločného majetku. V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej súdnej praxe totiž treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch I., II. a IV., vydaných SEFT Praha v roku 1974, 1980 a 1986.

46. K vyššie uvedenej ustálenej judikatúre (R 61/1973, R 1/998) sa opätovne prihlásil i Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/263/2019 z 23.9.2020, podľa ktorého ust. § 145 OZ sa vzťahuje na právne úkony týkajúce sa spoločných vecí, t. j. vecí, ktoré už sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva. Právna

možnosť uzavierať zmluvy len jedným z manželov nie je existenciou bezpodielového spoluvlastníctva nijako obmedzená, keďže v zmysle ustálenej praxe dovolacieho súdu, tieto úkony sa priamo netýkajú už nadobudnutého majetku v BSM. Uzavretím takýchto zmlúv len jedným z manželov teda nevzniká spoločný záväzok manželov, ale iba individuálny záväzok toho manžela, ktorý zmluvu sám uzatvoril. V širšom kontexte existencie spoločného majetku manželov sa však takáto pôžička, či úver dotýka spoločného majetku manželov, nakoľko podľa § 147 OZ platí, že pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nepriaznivé dopady vyplývajúce z tohto ustanovenia pre toho manžela, voči ktorému veriteľ nemá pohľadávku, sú dôsledkom existencie bezpodielového spoluvlastníctva, s ktorým je spätá nutnosť vzájomného zdieľania majetkového osudu manželov do doby, pokiaľ ich bezpodielové spoluvlastníctvo trvá. Vzhľadom na konštrukciu, vznik a rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov možno eliminovanie týchto nepriaznivých dopadov riešiť len zmenou rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva alebo jeho zánikom.

47. V citovanom rozhodnutí tiež Najvyšší súd SR tiež uviedol, že názor zaujatý v rozhodnutí Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010 sa v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu až na jednu výnimku (rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/88/2011) výraznejšie nepresadil (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 23. apríla 2020 sp. zn. 5Cdo/148/2017). Súčasná platná právna úprava pripúšťa, že ktorýkoľvek z manželov je oprávnený v sfére mimo spoločných vecí prevziať na seba samostatné záväzky, t. j. zaväzovať sa v rámci občianskoprávných alebo obchodnoprávných vzťahov, a to bez toho, aby takéto právne úkony bolo možné považovať za relatívne neplatné a tiež pre prípad nedobrovoľného splnenia samostatného záväzku jedného z manželov možnosť uspokojenia i z majetku patriaceho do BSM, ku ktorému má druhý manžel ideálny podiel, a to v závislosti od skutočností, či výlučný majetok dlžníka bude postačujúci pre uspokojenie veriteľa. Ak právna úprava vo svojej podstate je neznesiteľná, nemožno sa od nej odkláňať len preto, že v istej oblasti vyvoláva nespravodlivosť. Úprava bezpodielového spoluvlastníctva manželov obsiahnutá v § 143 a nasl. OZ z hľadiska účelu zákona nesmeruje k ochrane spoločného majetku pred sekundárnymi dopadmi úkonov jedného z manželov. Inak by zákonodarca nemohol v § 147 ods. 1 OZ zakotviť možnosť, aby sa pohľadávka veriteľa len jedného z manželov mohla pri výkone rozhodnutia uspokojiť z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; ak by snaha o ochranu spoločného majetku napr. aj z dôvodu extrémnej nespravodlivosti existovala, § 147 ods. 1 by ju znegoval. Inak povedané ustanovenie § 147 OZ priamo pamätá aj na pohľadávky len proti jednému z manželov a pre tento prípad pripúšťa ich uspokojenie aj zo spoločného majetku.

48. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vyššie prezentovaným názorom dovolacieho súdu, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi v tom, že by na prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov bol pre platnosť takéhoto právneho úkonu potrebný súhlas druhého manžela. Preto i túto odvoláciu námietku žalovaného 4/ vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

49. Nedôvodnou bola aj námietka žalovaného 3/, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom existencie žalovanej pohľadávky, a to s poukazom na účtovnú závierku dlžníka. Súd prvej inštancie sa touto námietkou žalovaného dostatočne vysporiadal v ods. 44 napadnutého rozsudku. Z nesporných skutkových tvrdení žalobcu vyplynulo, že úverovaná suma vyplývajúca z kontokorentného úveru bola preúčtovaná v dôsledku reštrukturalizácie dlžníka na technický účet žalobcu. Podľa výpisu z bankového účtu dlžníka AD Team s.r.o. k 31.8.2013 (č.l. 501 spisu) zostatok sumy kontokorentného úveru bol vo výške 749.261,18 eura, zostatok úrokov bol vo výške 4.531,18 eura a následne podľa výpisu z bankového účtu k 30.9.2013 (č.l. 502 spisu) nový zostatok na účte predstavoval 8.431,45 eura. Súd prvej inštancie správne uviedol, že žalovaný 3/ nepreukázal, že by k zníženiu zostatku na účte došlo v dôsledku plnenia dlžníka, resp. niektorého z ručiteľov a pokiaľ výšku zostatku úverovanej sumy odvodzoval z účtovnej závierky dlžníka k 17.12.2015, táto sama o sebe dostatočne relevantným spôsobom nepreukazuje (čiastočné) splnenie dlhu žalovaným alebo ručiteľmi nad sumu 205.021 eur. Účtovnú závierku vyhotovuje dlžník a údaje uvádzané v účtovných dokladoch vyhotovených dlžníkom preto nemožno bez ďalšieho považovať za preukázanie splnenia dlhu. Tiež je potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že pohľadávka žalobcu vyplývajúca zo zmluvy o kontokorentnom úvere prihlásená do konkurzu na majetok dlžníka, bola správcom zistená a zapísaná v celom rozsahu. Zároveň zo správy o stave konkurzu z 12.4.2019 (č.l. 1076 spisu) vyplynulo, že v konkurznom konaní na majetok úpadcu - spoločnosti AD TEAM, s.r.o. bola dňa 14.3.2017 poukázaná zabezpečenému konkurznému veriteľovi (žalobcovi) suma 234.359,06 eura a neuspokojená pohľadávka konkurzného veriteľa predstavovala sumu 775.945,16 eura. Preto ak si žalobca z celkovej dlžnej sumy uplatnil žalobou len nárok na sumu

200.000 eur, potom ani skutočnosť, že v konkurznom konaní došlo k jeho uspokojeniu z majetku dlžníka vo výške 234.359,06 eura, nespochybnila dôvodnosť jeho žalobného nároku, ako správne uviedol súd prvej inštancie.

50. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného 3/ neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného 3/ z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

51. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

52. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného 3/, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

53. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému 3/. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v záhlaví napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie sa nachádza zrejma chyba v písaní v časti označenia mena žalovaného 2/, ktorú je potrebné opraviť opravným uznesením v zmysle § 224 CSP.

55. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).